

compositum de quinque vulneribus..... Item soe legiert hij tot een compositum te houwen up heylich Ascensioensdach, ende hiertoe sal men luyen die groete clocke van half twalef tot twalef uuyeren toe, ende die costers zullen hebben van luyen elx twee stuvers, ende te twalif uuyren zullen die priesters singen, met devotiën ende verlangen, een gulden noen ende hiervoer sal elcke priester van die acht sangen hebben elx drie groet, die pastoer twee stuvers, die organist twee stuvers, die blaser een stuver, ende als die gulden noen uuyt is soe zullen die sangers te graef gaen ende bidden over sijne en zijn ouders, vrienden ende magen zielen' ⁵⁰).

Over het instituut van de getijdezangers, hierboven al even aangeduid, is minder bekend. Reeds Post wees erop dat in plaatsen als Den Haag, Delft, Gouda en Dordrecht in het midden van de vijftiende eeuw beroeps-zangers in loondienst werden genomen ter opluistering van de eredienst die onder leiding van een zangmeester of sanctmeester een vast college vormden. Oosterbaan merkt hierover op, dat men daarin ongetwijfeld een streven kan zien van de steden om aan hun parochiekerken het aanzien en de luister van kapittelkerken te geven ⁵¹). In Delft en Gouda heeft het stadsbestuur bij de oprichting en het toezicht op de fundatie een rol gespeeld. Rotterdam bleef hierbij niet achter. In 1449 begon men in de St. Laurenskerk de zeven getijden te zingen, toen de stad onder begunstiging van Philips de Goede een tijd van grote welvaart beleefde en de bouw van een nieuwe kerk juist was begonnen. Het stadsbestuur heeft hiervoor een zekere verantwoordelijkheid op zich genomen. In 1514 werd een 'sangmeester' door de stad bezoldigd ⁵²). Men hoort pas vele jaren later weer iets over hen. Dan, in 1545, is er sprake van een gevoel van trots, of op zijn minst zelfrespect bij het stadsbestuur: in een beschuldiging aan het adres van de pastoor die de mis zong zonder capellaans en zangers klinkt het verwijt van de vroedschap, dat dit voor een stad van het formaat van Rotterdam geen pas had.

Men moest van stadswege voortdurend op middelen zinnen om hen te salariëren, b.v. door het voordelig saldo van het Begijnhof daarvoor aan te wenden. In 1541 werd aan de getijdemeesters iets toegelegd uit de stadskas; het stadsbestuur stond hun in 1552 de jaarlijkse huur van een der stadslijnbanen af en in 1555 zoals we reeds zagen 'tot proffijt van de musycke binnen deser stede' de inkomsten van de vleesbanken en de verhuurde kelders onder het stadhuis ⁵³). Volgens de stadsrekening van 1556/57 ontvingen zij